

Arrest

nr. 114 033 van 20 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA loco advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied

beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Dit blijkt des te meer nu uit verzoeker zijn verklaringen blijkt dat, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, hij inzake zijn problemen met E. wel degelijk kon rekenen op uitgebreide hulp van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die bovenstaande vaststelling weerleggen. Hij houdt voor dat de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd, doch brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerlegt. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Uit het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn problemen door de publicatie van zijn artikel op 2 juli 2013 geen gehoor vond bij één specifieke politiemann, kan niet zonder meer besloten worden tot een gebrek aan medewerking vanwege het gehele Albanese politiekorps en/of de Albanese autoriteiten in zijn geheel. Bovendien heeft verzoeker zijn ontevredenheid hierover nergens aangeklaagd, wat overigens niet betwist wordt in het verzoekschrift.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de beschikking van 30 september 2013, betoogt de verzoekende partij dat zij wel degelijk bescherming probeerde te zoeken, zij effectief naar de politie stapte maar dat dit niets uithaalde. Zij vervolgt dat er klacht werd ingediend bij de procureur van Tirana, zoals zij verklaarde bij het Commissariaat-generaal, en dat de bestreden beslissing met geen woord rept over deze klacht. Tot slot is de verzoekende partij het niet eens met de interpretatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk zijn.

1.4.3. Daarmee weerlegt zij echter de in de beschikking opgenomen gronden niet. De Raad wijst er op dat opdat een aanvraag onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet kan vallen vereist is dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade als bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Indien dit door de verzoekende partij niet wordt aangetoond kan de aanvraag alleen al op grond van dat motief afgewezen worden.

In de beschikking werd reeds gesteld dat *"in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, hij inzake zijn problemen met E. wel degelijk kon rekenen op uitgebreide hulp van de Albanese autoriteiten"*. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat zowel het politiedirectoraat van Tirana als de procureur van Tirana de zaak hebben onderzocht en dat E. uiteindelijk zelfs werd aangehouden (gehoorverslag, 9-13). Het betoog dat de verzoekende partij bescherming probeerde te zoeken maar dat dit niets uithaalde, komt dus niet overeen met haar verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Wat de problemen van verzoekende partij betreft omwille van haar journalistieke activiteiten wordt in de voornoemde beschikking reeds gesteld dat *"Uit het feit dat verzoeker naar aanleiding van zijn problemen door de publicatie van zijn artikel op 2 juli 2013 geen gehoor vond bij één specifieke politieman, kan niet zonder meer besloten worden tot een gebrek aan medewerking vanwege het gehele Albanese politiekorps en/of de Albanese autoriteiten in zijn geheel. Bovendien heeft verzoeker zijn ontevredenheid hierover nergens aangeklaagd, wat overigens niet betwist wordt in het verzoekschrift."* Dit klemde des te meer nu verzoekende partij de bedreigingen die zij na de publicatie van haar artikel zou ontvangen hebben nooit meer ter sprake bracht tijdens de vele keren dat zij hierna bij de politie zat in het kader van haar ontvoering door E..

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS